

Писмо

- Јој, луде главе, заборави' да ставим у ватру. – прозбори за себе старица надвијена над огњиштем.

- Је л' стизало? - усташено упита старина, а у том страху се сјатио сав бол, јад, чамотиња...

Погурена жена, више налик сенки, него „иксану“, погледа га изгубљено, као да је гледала кроз њега, загледана у орошене му зенице. Трже се, настављајући свој посао те одрично одмахну главом.

Уздахну старац, као да је сву тежину овог света држао у грудима па је пусти уздахом. Мислиш лакнуло му је, а још већа мука га обузе. Навали главу на испуцале дланове, суве и тврде, у чијим тамним испреплетаним браздама беше и земље коју храни и која га храни. Лактове наслони на трошна колена која су штрчала на сасушеним ногама.

Дуго ћути, не трепће. Стидљив пламен из огњишта осликаваше се у ситним очима, скривеним међу изборане капке. Сетно је гледао ватру која се немо стишавала. Страшна патња га спопаде. Расцепи кошуљу. Дугме се загуби у неком ћошку. Старица га не узе, да му га као некад пришије кад стигне. Поче да трља нејака прса, скоро спојена са плећима. Ни да хода, ни да стоји, ни да лежи. Снебива се и склања, као да би некемо могла да засмета његова неприметна фигура, а у кући су само он, старица и... празнина. Празнина је све гутала. Пребивала је и у авлији и у стајама и у зградама. Увукла се чак и у њих двоје. Ту је била највећа. Уситњена и подмукла завукла се и у најситније поре њихове просте и чедне душе.

Отуђили су се. Не диване више као некад. Зебња из дана у дан све већа. Сваки дан им је исти као и претходни, а претходни исти као и наредни. Рекло би се да се не подносе. Ујутру се поздраве као какви туђини, за ручком се погледају ако се примете, а навечер два тела, а једна душа лежу заједно до јутра и онда опет све испочетка. Једно другом су најпотребнији и иначе нису у свађи, ал' свако има своју жал с којом се разговара током дана.

Тако им пролазе дани већ неколико година, чекајући од недеље до недеље кад ће да се засија хартија заденута за ћуприју. Она им озари мало живота у ретким данима кад је затекну на очекиваном месту.

- Није ништа стизало? - упита збуњено старац, као да већ није разумео то од чега је стрепео.

- Ништа. - тупо одговори старица равним гласом. Та реч јој поста исхабана свакодневном употребом.

- Није се јављао ни овима овде на оне ђаволе, оне њи'ове телефоне? – одсечно рече, показујући главом на комшијску кућу.

- Чују се они стално на то. Ради дете пуно... Писаће нам кад мало преда'не. - тешила је мајчинску жудњу за дететом и као случајно окрете му леђа.

Старац баци штап из руку. Не рече ништа. Узе мотику на раме и шепајући оде у плац.

- Немој човече, упекла звезда! Таки ћеш да се јуначиш?! Ниси ни лек попио! Стани болан брајко, што си тол'ки чатал... - зауставља га јадница у страху.

Немоћне руке добише неку снагу. Бес и тугу за дететом у туђини закопавао је мотиком у земљу. Зној, обливајући га, падаше на суве чворновате бусене.

Наизменичан одјек мотике од каменито тло и откуцај слабашног, разочараног срца прекиде тежак уздах свежег ваздуха равнице која га одгаји. Још једном се нагло усправи, дубоко удахну и паде поред мотике.

- Стигло писмо! Писмо! – радосна довикује посрћући да му што пре јави муштулук, док јек њеног гласа растера мук надвијен над његовим телом.

- Јавило се чедо, послало нам ... - занеме жена кад виде згрчено тело свог заштитника и домаћина.

Паде покрај њега, покушавајући неука и уплашена да му некако помогне кад виде да успорена млага крв још увек шуми оцртаним жилама. Понада се тужна.

Росила му је топлим сузама модре укрупљене руке и целивала похладно лице, гужвајући писмо у загрљају.

Мир пролећног предвечерја прекиде лелек жене за човеком. Оста болна да лежи покрај њега заборавивши на ватру у кући, грлећи га немоћним рукама, чврсто стежући писмо на ком се од ужарених зрака смираја сунца распознавала од суза разливена мастилом написана реченица: *Остајте ми здраво, видимо се у недељу.*

Из празне куће кроз широм отворена врата зјапила је помрчина. Заборављена ватра у огњишту тихо је замирала.

МЂ0307

